

SZEPESI ATTILA

Kafka Prágában

*Minden csak egyszer! Lomha kerékvető-
kövek, pókhálón harmat, a grádicson
léptek nyoma, ág-bog borostyán.
Kóbor ebek, muzsikás diákok.*

*Kormos falakra írt jelek és ezüst
ablakban árnyék. Messzi sikátoron
fekete rabbik és pojacák,
Porsugaras, öreg udvarokban*

*macskák. A gangon nénike. Verkliszó
csendül. Álom meg tűnt zene összeér.
Elevenülnek éji tükrön
rémalakok – ezer álca zúdul.*

*Seregüknek nincs vége, se hossza. Tört
grádicson surrog talpuk. A háztetőn
késik a hajnal. Árnny-vigyázó
lámpa se gyúl – csak a tompa ködből*

*kondul harangszó. Útja se, partja sincs
többé a percnek. Falra falak. Sötét
odukban éjjél. Hallik egy-egy
lány-sikoly és kerékek zúgása.*

Égi lovas

Éjjel az álmatlan tovarugtat a légben, az éter
 bugyrain át, vizeken s hegyeken tovaszökken – előtte
 messzi korok, tájak meg népek titka kitárul,
 összemosódik a perc meg a tér – az idő s az időtlen: –
 égi lovas, internetezik. Tovavágtat a bolygó
 messzi ködökbe – hová lett földön az árnya? –, meredten
 hussan odább – idenéz, odatérül –, akárha tükörben
 ódon könyvtárak nyitják kapujuk: tovarugtat
 s máris a pergamenek jeleit bogarássza. Lapozgat
 sárgult könyveket és magyaráz neki hajdani mágus,
 vén sámán, vándor dervis, tán tűznevű perzsa,
 hindu vagy inka, ki sejtí az égi sziporka-jelekből,
 mit hoz a holnap. Hellaszi bölcs meg arab szufi – titkuk
 sárgult fólia őrzi, sor ábra az ódon időkéből:
 Kettősbalta, Spirál, Ikek, Csillag s a Kereszt. Tán
 vén lilimtipró s pedofil üzen ott – nagy az Isten
 állatkertje! –, vagy álomlátó, sanda tenyérjós?
 Láthat a kandi a kép-, üzenet- s betütengeren árgus
 szemmel nyálzó lánykát és buzi kölyköt, idétlen
 verzetet, ha a klikk-jelet ismeri és muzsikát is
 hallhat, ahogy druidák püfölik dobukat s fuvolázva
 hajnali dallal az égre-keelő Napot újra köszöntik...
 Rugtat az álmatlan tova, várja ezernyi bolondság,
 fantaszták lesik úri planéták bip-hiradóját.
 Mennyi halál-átok meg mennyei üdvös ígéret,
 fordított ima, szörny-üzenet, nagykép badarság,
 tudni-minek tudomány, üzlet meg atomkori jósjel.
 Vaksi magánpróféták báva habókja – az egyik
 kristálygömböt faggat, a másik tornyokat épít
 tízmillió gyufaszáלבól, asztalt táncoltat vagy
 mint ama hajdani oszlopszent, gubbaszt napokig. Majd
 banki lemezlovasok, zsebmetszők hírei jönnek,
 színház és mozi torló örvény-űzte világa.
 Rákbetaegyek, csodavárók tétova fény-jelei:

testükben gyökeret vert és burjánzik a kórság...
Rugtat az álmatlan tova, vágat a messzi magasban,
mint kik ufóra figyelnek s hisznek az úrbeli vendég
égi hajójában, mely fényt sugarozva pörög le,
pókszerű és denevérfülű lényt hoz a messzi világból,
lófejú csillagi ködből, melyben a perc sose múlik
és eme úri melák lesz majd a hites jegyesük.
Rugtat az álmatlan tova, erre meg arra csalinkáz,
téved az ujsa a sanda jelekre, előtte az írás:
új hitek elszánt papjai hirdetik ordas igéjük,
szekták művi ködében akik makacsul hadonásznak,
mind elmondja, hogy őneki, csak neki küldi jelét az
Úr, míg a többi halandó lélek aléltan aláhull:
elnyeli roppan bűzben a kénköves éjszaka pokla.
Sátánista suhancok, ködhabarók se nyugosznak:
köpnek a krisztusi hitre, hiszik, hogy a Bárány
áldozatától nem lesz jobb e világ, csak a rontó
kecskepatájú s ágbog-agancsu, malac-bőfögésű
Belzebub átkai segíti a célba a nyegle bolondot.
Sanda halottlátók víziói odább: hogyan éled
sírjából a lidérc – ágál s heberészve viháncol
táncát ropva az alvó mellén, míg fuldoklik s
ágyán hanykódik rémálmot látva a jámbor...
Rugtat odébb meg odébb a kíváncsi az égi mezőkön:
tánczene hallik innen is, onnan is: szerte-rikácsol
Új-Zélandtól Tűzföldig meg Alaszka haváig –
trombita harsan, dob pereg és suhog éteri zsongás,
majd sikítás-dübögés, ahogyan nekilódul a ritmus...
Klikkel az álmatlan, klikkel csak, klikkel az éjben,
rugtat az úri magasban s míg a csodák sora várja,
szöktet odább és újra tovább –, nekivág a vak égnek,
hír, csoda, ámulat és tudomány meg blődli fogadja,
boldogságra-recept, susogó örökélet-igéret,
sor sor után ezeregy sunyi és csalafinta ajánlat...
Nincs nyugovása, tart örökétig a mennyei farsang,
úrbeli bál – viszi éteri ritmus odébb, tova folyton,
zúgó fejjel hörböli mind az időtlen igéket,

álmofejtést – ő, aki álmatlan tovarugtat a felhőn,
míg én kurta irónnal körmölöm ezt a bolondos
verset, kerge poéta, ki ámul az égi lovasra:
nem tudom én, hogyan is kell fönn szökdelni az éter
bugyrai közt millió titkon tova és tova százszor,
föl-le a szem-sose-látta mezőn oda-vissza, előre,
hullámok hegy-völgyein újra le-föl, le-föl ismét,
felhők közt bucskázva keresni igét, figurázva
száz akadály közt mint denevér elszállni suhogva...
Nézem, ahogy tovasiklasz hajnali fénysugarak közt
és nem sejttem, balga igém odaér-e tehozzád.

